

**Sygn. akt VIII Ka 463/13**

## WYROK

### W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

**Dnia 12 sierpnia 2013 roku**

Sąd Okręgowy w Białymstoku VIII Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Jerzy Szczurewski

Protokolant: Agnieszka Malewska

przy udziale Prokuratora Ewy Minor-Olszewskiej

po rozpoznaniu w dniu 12 sierpnia 2013 roku

sprawy K. K.

oskarżonego z art. 178a § 4 kk

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Bielsku Podlaskim

z dnia 7 lutego 2013 r. sygn. akt VIII K 551/12

I. Wyrok w zaskarżonej części utrzymuje w mocy uznając apelację za oczywiście bezzasadną.

II. Zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 120 /sto dwadzieścia/ złotych tytułem opłaty za II instancję i obciąża go pozostałymi kosztami procesu za postępowanie odwoławcze w kwocie 70 /siedemdziesięciu/ złotych.

## UZASADNIENIE

K. K.stanął pod zarzutem tego, że w dniu 12 listopada 2012 roku o godz. 22:25 w (...)na ul. (...)prowadził samochód osobowy marki (...)o nr rej. (...), znajdując się w stanie nietrzeźwości (0,59 mg/dm<sup>3</sup> alkoholu w wydychanym powietrzu), będąc uprzednio skazany prawomocnym wyrokiem sądu za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości oraz wbrew orzeczonemu zakazowi prowadzenia pojazdów mechanicznych sygn. akt VIII K 295/12, tj. o czyn z art. 178a§4 kk.

Sąd Rejonowy w Bielsku Podlaskim Zamiejscowy VIII Wydział Karny z siedzibą w (...)wyrokiem zaocznym z dnia 07 lutego 2013 roku w sprawie VIII K 463/13 oskarżonego K. K.uznał za winnego popełnienia zarzuczonego mu czynu i za to na podstawie art. 178a § 4 k.k. skazał go na karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 42 § 2 kk orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 2 (dwóch) lat.

Zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 120 (sto dwadzieścia) złotych tytułem opłaty i obciążył go pozostałymi kosztami procesu w kwocie 90 (dziewięćdziesiąt) zł.

Powyższy wyrok na zasadzie art. 425 § 1, 2 i 3 kpk, art. 444 kpk w części dotyczącej kary zaskarżył oskarżony.

Powołując się na przepisy art. 427 § 1 i 2 kpk, art. 438 pkt 4 kpk zarzucił wyrokowi rażąco niewspółmierność orzeczonej wobec oskarżonego kary 6 /sześciu/ miesięcy pozbawienia wolności, za popełnienie występku określonego w przepisie

art. 178a 4 kk, oraz orzeczenie środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 2 lat, w stosunku do stopnia społecznej szkodliwości popełnionego czynu, stopnia winy, nie uwzględniając przy tym w pełnym zakresie dyrektyw sądowego wymiaru kary określonych w przepisie art. 53 kk, nadto sytuacji rodzinnej, zarobkowej, majątkowej dotyczącej oskarżonego, co może czynić karę jako surową.

Wskazując na powyższe wniósł o:

-zmianę zaskarżonego wyroku i orzeczenie co do istoty sprawy poprzez wymierzenie oskarżonemu kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby,

-orzeczenie na mocy art. 42 § 2 kk wobec oskarżonego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres 1 roku.

### **Sąd Okręgowy zważył, co następuje:**

Apelację w świetle materiału dowodowego i okoliczności sprawy, należało uznać za oczywiście bezzasadną.

Sąd Okręgowy nie podzielił zarzutów i wywodów apelacji, aby orzeczona wobec K. K. za zarzucony mu czyn kara zasadnicza z uwagi na nie zastosowanie dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia jej wykonania oraz środek karny w orzeczonym wymiarze odznaczały się rażąco niewspółmiernością.

Sąd Okręgowy w pełni podzielił stanowisko Sądu Rejonowego, przedstawione w pisemnych motywach wyroku, iż w niniejszej sprawie brak jest podstaw do zastosowania wobec oskarżonego instytucji warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności.

Zauważyć należy, iż wobec sprawców występku z art. 178a § 4 kk instytucję art. 69 § 1 i 2 kk stosuje się tylko w szczególnie uzasadnionych wypadkach. W niniejszej sprawie Sąd Okręgowy – podobnie jak Sąd Rejonowy – takiej szczególnie sytuacji się nie dopatrył. Nadto, generalnie należy stwierdzić, iż analiza całokształtu materiału dowodowego sprawy (w tym odnoszącego się do właściwości i warunków osobistych oskarżonego) oraz okoliczności popełnienia zarzuconego oskarżonemu czynu przeciwstawiają się zastosowaniu instytucji warunkowego zawieszenia orzeczonej kary pozbawienia wolności z uwagi na brak pozytywnej prognozy kryminologicznej wobec K. K..

Podzielić należy stanowisko Sądu Rejonowego co do oceny dotychczasowego sposobu życia oskarżonego – jego uprzedniej wielokrotnej karalności, która nie stawia go w pozytywnym świetle. Co prawda rację ma obrońca, a co podniósł w ustnym wystąpieniu na rozprawie, iż poprzednie skazanie nie może samo w sobie być odrębną okolicznością obciążającą oskarżonego, gdyż de facto stanowiło ono znamię przypisanego oskarżonemu czynu w niniejszej sprawie, to jednakże rzutuje na stosunek oskarżonego do poszanowania prawa, a tym samym podważa zasadność zastosowania dobrodziejstwa z art. 69 § 1 i 2 kk. Także okoliczności popełnienia czynu z niniejszej sprawy świadczą negatywnie o sposobie życia oskarżonego i jego stosunku do prawa – oskarżony siadł za kierownicę swojego samochodu po spożytych alkoholu bez żadnej usprawiedliwiającej go przyczyny. Powyższe negatywnie prognozuje co do przestrzegania przez oskarżonego prawa w przyszłości, a akcentowane przez obrońcę okoliczności sprowadzające się do złożenia przysięgi abstynenckiej i rozpoczęcia leczenia odwykowego (vide dopuszczone na rozprawie odwoławczej dokumenty z k. 69-72), nie mogą stanowić skutecznej przeciwwagi do takiego wniosku.

Wbrew argumentacji apelacji, wskazać należy, iż okoliczność, że oskarżony przyznał się do popełnienia zarzuconego czynu, okazał skrucę, prowadzi gospodarstwo rolne oraz ma na utrzymaniu troje małoletnich dzieci nie mieści się w kategorii szczególnie uzasadnionego wypadku, o jakim mowa w art. 69 § 4 kk. Sytuacja życiowa oskarżonego nie wykazuje, aby w razie konieczności odbycia przez niego orzeczonej kary, jego gospodarstwo rolne pozostało bez opieki. Żona oskarżonego jest osobą, która może gospodarstwem rolnym się zająć. To samo należy odnieść do opieki nad małoletnimi dziećmi. Nie można w końcu nie zauważyć, iż oskarżony z uwagi na wymiar orzeczonej kary może podjąć starania o odbywanie jej w systemie dozoru elektronicznego.

W końcu na ocenę zasadności zastosowania wobec oskarżonego instytucji warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary nie mogą być obojętne cele kary, jakie ma ona osiągnąć wobec społeczeństwa. Ta ocena, zważywszy

na rodzaj czynu, którego K. K. się dopuścił, jego stopień społecznej szkodliwości oraz stopień zawinienia oskarżonego, zdecydowanie przeciwstawia się zastosowaniu przedmiotowej instytucji.

Mając na uwadze powyższe rozważania, Sąd Okręgowy orzekł jak w sentencji swojego wyroku.

O opłacie za II instancję należnej na rzecz Skarbu Państwa od oskarżonego orzekł na mocy art. 8 w zw. z art. 2 ust. 1 pkt 2 Ustawy z dnia 23.VI.1973r. o opłatach w sprawach karnych (Dz.U. Nr 49 z 1983r., poz. 223, z późn. zm.), a o pozostałych kosztach procesu za postępowanie odwoławcze na podstawie art. 636 § 1 kpk w zw. z art. 627 kpk w zw. z art. 616 § 2 pkt 2 kpk w zw. z art. 618 § 1 pkt 1 kpk w zw. z § 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 18.VI.2003r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym (Dz.U. nr 108, poz.1026).